Hier zien we de leraren van de (M)ulo: vlnr Wim Bongers, Ed Haarsma, Harrie Nijssen, Jan van de Rijdt en Bair Bijlmakers.

De Turf, 25 januari 1949

Meester Mertens verlaat de school

Met ingang van 1 Januari jl. (1949) heeft meester Mertens, hoofd der jongensschool alhier, de dienst met pensioen verlaten. Veel heeft de scheidende meester gedaan voor de Nederweertse jeugd en allen, die onder zijn leiding gestaan hebben, zijn hem grote dank verschuldigd.

Op velerlei gebied heeft hij zich verdienstelijk gemaakt en vooral voor de landbouwers is hij een leider en stuwer geweest, die niet alleen praktische en theoretische kennis voor landbouw en veeteelt onderwees, doch vooral liefde kweekte voor dit bij uitstek schone beroep.

Ook gij, soldaten van de parochie Nederweert, zijt allen bij meester Mertens op school geweest en aan deze meester grote dank verschuldigd. De meesten van jullie zaten enkele jaren geleden nog op de schoolbanken. Slechts weinige jaren zijn verstreken, sinds ook gij op schoolzangerige toon tot vervelens toe herhaalden: Java, Sumatra, Borneo en Celebes en dan Bali, Lombok, Soemba, Soembawa, Flores en Timor. Met gespannen aandacht hebt gij toen de meester gevolgd door de sawah's en dessa's. Hij voerde jullie mee langs grillige rivieren als de Djambi, de Moessie en de Papoeas en gij maakte U een voorstelling van de in nevelen gehulde vulkanen. In Uw verbeelding hebt ge toen gesmaakt de rijkdommen van Indië, waarvan toen voor jullie de aardnoten, klappers en bananen de voornaamste waren. Wie had kunnen vermoeden, dat die onvervulbaar schijnende dromen eens werkelijkheid zouden worden en dat gij zelf eens, zij het onder min of meer moeilijke omstandigheden, lange tijd zoudt doorbrengen in Indië, dat, zoals de meester zeide, zich slingert om de evenaar als een gordel van smaragd. Wie had toen kunnen bevroeden, dat daar in dat onwezelijke verre land jongens, klasgenoten, hun laatste rustplaats zouden vinden onder de wuivende palmbomen van het verre Menteng Poeloe, het Nederlandse Margraten in Indonesië.

Het afscheid van Meester Mertens wekt herinneringen aan de eigen schooltijd, welke tijd we eerst later zijn gaan waarderen. Toendertijd bestond de grootste schoolpret uit zuren, knoefelen en kemise speule. Dan waren er de schoolreisjes. Ik herinner mij, dat we met meester Mertens een uitstapje maakten (excursie noemde de meester dat) naar de Roermondse Eiermijn. Van de eiermijn heb ik bitter weinig onthouden, maar wel weet ik nog, dat we een hele sliert Roermondse schooljeugd achter ons aan hadden hangen. Toon Vaes was het middelpunt. Toon droeg een broek, niet lang, niet kort, maar daar krek tussen in en dat wekte de spotlust van de stadsjeugd. Een van hen riep: Kiek, dai boer heef ein kniebroek aan. Toon draaide zich om en riep terug: Gai motj d'r eur nog ein span korter loate make, dan kunnen ze uch tege eur gaat kieke. Maar nu we ouder zijn geworden, zijn we de schooljaren heel anders gaan zien en hebben we meer waardering gekregen voor het vele goede, dat de meester voor ons deed. Genietend van zijn vrije tijd stapt meester Mertens nu elke dag voor een flinke wandeling uit, alhoewel hij zich nog op velerlei gebied verdienstelijk weet te maken.

Hij kan ervan verzekerd zijn, dat al zijn vroegere leerlingen, ook de jongens in Indië, met dankbaarheid aan hem denken en dat zij hem een zeer lange, gelukkige levensavond toewensen.

Artikel van Jos Kirkels.